

постелята му стои Дамка и плаче. И чудното е, че въ очитѣ ѝ нѣмало сълзи, но цѣлото ѝ лице ридало, трѣперало, сжщо както плаче жена. Да-а! чудно куче бѣше Дамка!

Затова всички обичаха и галѣха Дамка. Настѣпи четвърта година животъ въ сѣверното поле. Минало се бѣ

лѣтото. Настана голѣмъ студъ. Всичко се бѣ облѣкло съ бѣла снѣжна дрѣха, а рѣката се скова съ дебелъ лѣскавъ ледъ. За да е по-топло, хората насипваха колибитѣ си съ снѣгъ, на прозорцитѣ туряха дебели парчета ледъ и се обличаха съ гъсти звѣрки кожи.